

Arrest

nr. 97 611 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op X in X, Diyala geboren. U zou een soenniet van Arabische origine zijn. U woonde steeds in Baqouba. U hebt gestudeerd aan het instituut voor lerarenvoorbereiding. Nadien startte u een opleiding aardrijkskunde aan de universiteit. Na het tweede jaar, in 2006, stopte u uw studies. In 2007 begon u als landmeter te werken. U deed dit achtereenvolgens bij een grenskazerne in Ramadi, in de luchthaven van Mosul en ten slotte in kamp Ashraf, te Diyala. Vanaf 2010 had u daarnaast een winkel voor gsm's. U had een zakenpartner die alles regelde in verband met deze winkel. Op 9 januari 2012 werd uw zakenpartner getroffen door een

bermbom bij jullie winkel. Normaal gezien zou u op die dag in de winkel aanwezig zijn. U vermoedt dat Al Qaeda achter deze aanslag zat en dat ze het eigenlijk op u gemunt hadden. Op 21 januari 2012 werd u gearresteerd door de Iraakse politie. U werd beschuldigd meegedaan te hebben aan de betogingen in kamp Ashraf en hierbij een politieagent geslagen te hebben. In werkelijkheid was u gewoon aan een medisch centrum in dit kamp aan het werken. Aangezien de huidige Iraakse regering pro-Iraans is en in kamp Ashraf opposanten van de Iraanse regering verblijven, worden mensen die hulp bieden aan dit kamp gevisieerd door verschillende groeperingen. Op 25 januari 2012 werd u wegens onvoldoende bewijs en na betaling van een dwangsom vrijgelaten. Op 26 januari 2012 verliet u Irak. Op 26 februari 2012 kwam u in België aan en op 27 februari 2012 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 28/2/06), uw nationaliteitsbewijs (26/10/96) en enkele foto's in verband met uw werkzaamheden.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de status van **vluchteling niet kan toekennen**. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er enkele bedenkingen kunnen gemaakt worden bij uw beweerde **werkzaamheden** in het kamp Ashraf. Zo is het opmerkelijk dat u de volledige naam van de eigenaar van de firma waarvoor u toen werkte niet weet. U weet enkel dat hij sheich Rashid werd genoemd (CGVS p.7). Bovendien verklaart u in eerste instantie in kamp Ashraf te hebben gewerkt van mei 2011 tot uw vertrek op 22 januari 2012 (CGVS p.7). Later verklaart u echter pas op 5 januari 2012 aan die klus begonnen te zijn (CGVS p.10). Het is ook opmerkelijk dat u in eerste instantie verklaart niet te weten voor welke organisatie het medische centrum in kamp Ashraf werd gebouwd (CGVS p.11), maar dat u er op een later moment wel in slaagt deze te benoemen als de mujahedin Al Khalq (CGVS p.12). Voorts slaagt u er niet in voorbeelden te geven van collega's van u die tevens in kamp Ashraf werkten en die hierdoor problemen ondervonden. U haalt immers enkel een vaag voorbeeld aan van een tolk die ook in de luchthaven van Mosul werkte. U weet niet hoe hij heette of wanneer hij precies werd vermoord. U geeft aan dat dit gebeurde in de periode dat u in Mosul werkte, namelijk van februari 2010 tot maart 2011. Recentere voorbeelden kunt u echter niet geven. Meer nog, u hebt hier zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS p.15). Dergelijke vage en incoherente verklaringen kunnen onvoldoende overtuigen dat u werkelijk in dit kamp werkzaam was. Er kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de hieruit voortvloeiende vervolgingsfeiten.

Wat de **arrestatie** betreft, dient te worden vastgesteld dat u hiervan geen bewijsstukken voorlegt. Verder dient opgemerkt dat u de volledige naam van de persoon die u heeft verhoord niet kan opgeven. U weet enkel zijn voornaam, Haidar. Vervolgens verklaart u dat het een mulazim was en dat hij als insigne twee sterren had (CGVS p.11). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat een mulazim maar één ster heeft. Het feit dat u reeds één dag na uw vrijlating alles geregeld kreeg om Irak te verlaten, is overigens weinig plausibel (CGVS p.16).

Het is opmerkelijk dat u verklaart dat de **aanslag** op uw zakenpartner in feite op u zou zijn gericht. U verklaart immers dat u op dat moment gewoon thuis was. De winkel lag in hetzelfde wooncomplex als waar u woonde (CGVS p.7). Indien men het dus werkelijk op u gemunt had, kan worden aangenomen dat men u daar zou getroffen hebben. Bovendien legt u geen bewijsstukken voor in verband met deze aanslag, noch in verband met de uitbating van deze winkel.

Wat er ook van zij, zo er al enig geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, dient te worden aangehaald dat u geen elementen aanhaalt die erop wijzen dat u **actueel** nog een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Wat de vermeende arrestatie betreft, dient te worden vastgesteld dat u wegens gebrek aan bewijs en na betaling van een som werd vrijgelaten. U werd verder niet meer in vervolging gesteld (CGVS p.12). Gezien de belangrijkheid hiervan is het opmerkelijk dat u niet meer hebt geïnformeerd of de politie nadien nog naar u kwam vragen (CGVS p.13). Uw moeder en zus verblijven nog steeds in Baqouba en ondervonden tot op heden geen problemen meer (CGVS p.3-4). U weet niet of sinds uw vertrek nog iemand naar u op zoek kwam. U verklaart dat uw moeder noch zus hiervan iets hebben gezegd. Bovendien hebt u niet geprobeerd contact op te nemen met vrienden of collega's om meer over uw situatie te weten te komen (CGVS p.16). Een dergelijke laconieke houding doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Bovenstaande elementen laten het CGVS niet toe te concluderen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Diyala in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Diyala te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincies Diyala wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in Diyala merkelijk verbeterd is. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is nog vrij frequent. Regelmatig worden nog grootschalige zelfmoordaanslagen gepleegd en worden bomauto's ingezet tegen overheidsgebouwen. Deze aanslagen zijn net zoals in de andere Centraal-Iraakse provincies doelgericht en viseren zowel gebouwen waar veiligheidsdiensten zijn gehuisvest, als politiediensten, als het leger, maar ook bijvoorbeeld de gebouwen van de provinciale overheid. Naast overheidsgebouwen worden sporadisch sjiitische doelwitten geviseerd. De groepen die het vaakst slachtoffer worden van geweld in Diyala zijn leden van de Iraakse veiligheidsdiensten, en meer specifiek de leden van politiediensten, van diverse niveaus. In mindere mate worden ook leden van het Iraakse leger, de Sahwa en overheidsfunctionarissen geviseerd. Onder de hogere profielen zijn de slachtoffers vooral leiders van het Iraakse leger, van de Awakening Councils, leiders van lokale en provinciale overheden en in Diyala af en toe hooggeplaatste Koerden. Geweld dat specifiek gericht is tegen gewone burgers of geweld waarbij het doel niet duidelijk is komt slechts af en toe voor in Diyala. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Diyala is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Diyala subsidiaire bescherming toe te kennen

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Diyala nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in Diyala dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Diyala aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Diyala, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Diyala actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Diyala aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de door u voorgelegde **documenten** betreft, dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart (dd. 28/2/'06) en uw nationaliteitsbewijs (dd. 26/10/'96) zijn immers enkel een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. De door u voorgelegde foto's in verband met uw werkzaamheden zeggen niets over de plaats en het moment waarop ze werden genomen. Bovendien verklaart u dat deze allemaal afkomstig zijn van de periode dat u in Ramadi werkzaam was (CGVS p.9). De door u aangehaalde vervolgingsfeiten zouden te linken zijn aan uw latere tewerkstelling bij kamp Ashraf te Diyala. Wat deze werkzaamheden en vervolgingsfeiten betreft legt u echter geen enkel bewijsstuk voor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft aan die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop tijdens het gehoor verschillende vragen omtrent zijn werk te hebben gekregen. Hij deelde mee dat hij sedert 2007 werkte als landmeter in grenskazerne in Ramadi, in de luchthaven van Mosul en laatst in Ashraf kamp. Hij noemde ook de naam van zijn firma, met name Highway, en de instrumenten waarmee hij als landmeter werkte. Omtrent zijn werkzaamheid in Mosul kon verzoeker meedelen dat de werken gebeurden onder leiding van ingenieur M. H., die lokaal verantwoordelijk was. Op de vraag wie de verantwoordelijke was antwoordt verzoeker sjeik R.. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spreekt in de bestreden beslissing echter over eigenaar, wat niet gelijk is aan de verantwoordelijke. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal dubbelzinnige vragen probeert te stellen om verwarring te scheppen bij verzoeker. Dat verzoeker de volledige naam van sjeik R. niet wist is normaal omdat een sjeik meestal een naam heeft die bestaat uit verschillende delen, waardoor men hem gewoon sjeik R. noemt. Omtrent zijn werkzaamheid in het Ashraf kamp deelt verzoeker mee dat hij er gewerkt heeft van mei 2011 tot zijn vertrek in januari 2012. Op de vraag hoelang hij al bezig was aan zijn opdracht omtrent een medisch centrum antwoordt verzoeker dat hij hiermee bezig was sinds 5 januari. Hieruit leidt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht af dat verzoeker er is begonnen op 5 januari. Verzoeker deelde overigens mee dat er verschillende betogingen waren in april en augustus 2011 en wie er in het kamp woont. Hij deelde ook mee dat de Iraakse regering op dit moment het kamp volledig omsingeld heeft, hetgeen al meerdere maal op internationale televisiezenders in verband is gebracht met mensenrechtenschendingen. Verzoeker deelde ook mee dat zij een centrum aan het bouwen waren voor Mujahedin Al Kamp en hij noemt de verantwoordelijken van dat kamp. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt totaal geen rekening met al deze informatie bij het nemen van zijn beslissing. Het feit dat verzoeker niet direct op de naam van de verantwoordelijke kon komen wordt tegen hem gebruikt. Verzoeker heeft echter de naam effectief genoemd later in het gehoor en begrijpt dan ook niet waar het probleem zich stelt. Wat betreft zijn arrestatie heeft verzoeker tijdens het gehoor meegedeeld dat hij werd ondervraagd door de eerste luitenant, mulazim in het Arabisch, en hij stelt dat deze twee sterren heeft. Dit komt exact overeen met hetgeen vermeld staat in het administratief dossier. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vroeg op het einde van het gehoor aan verzoeker of hij zijn werkgever mocht contacteren, maar blijkbaar heeft hij geen enkele inspanning hieromtrent gedaan of heeft hij een bevestigend antwoord gekregen en dit niet toegevoegd aan het administratief dossier omdat dit in het voordeel van verzoeker zou pleiten. Verzoeker stelt voorts omtrent zijn arrestatie geen documenten te kunnen voorleggen omdat er geen arrestatiebevel was. Verzoeker heeft enkel een bepaald bedrag moeten betalen aan de politie als een soort borg, zonder dat er een gerechtelijke procedure is geweest. Dit bewijst nog maar eens de corruptie en wetteloosheid die heerst in Irak. Voor de algemene veiligheidssituatie in Irak, Centraal-Irak en Bagdad verwijst verzoeker naar het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland en de nieuwe richtlijnen van de UNHCR van 31 mei 2012. Er is geen twijfel over verzoekers afkomst uit Diyala, maar door de informatie van internationale rapporten te negeren acht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er toch geen nood is aan subsidiaire bescherming, in tegenstelling tot het standpunt van de UNHCR.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een document omtrent de rangen in het Iraakse leger toe, dat ook terug te vinden is in de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd toegevoegd aan het administratief dossier. Per brief van 17 augustus 2012 bezorgt verzoeker de Raad een volmacht voor aanhouding en onderzoek, vergezeld van een vertaling. Ter zitting legt verzoeker deze stukken nogmaals neer.

3.2. De Raad stelt vast dat het asielrelaas van verzoeker kan worden opgedeeld in twee elementen: de aanslag op zijn winkel op 9 januari 2012 en zijn arrestatie naar aanleiding van zijn werkzaamheden in het Ashraf kamp op 22 januari 2012. De Raad kan echter geen geloof hechten aan beide elementen.

Wat betreft de aanslag op zijn winkel verklaart verzoeker dat deze aanslag, waarbij zijn zakenpartner zwaar verwond werd, eigenlijk op hem gericht was en dat Al Qaeda achter deze aanslag zat en hem viseerde omwille van zijn werk (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 13). De Raad stelt echter vast dat dit een louter vermoeden is van verzoeker. Zo stelt verzoeker: *“Vrienden vertelden me dat voor ontploffing ze vroegen dikwijls achter mij. Ze vermoeden dat gaat over zelfde mensen”* (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker vervolgens geen enkele informatie kan geven omtrent deze personen die naar hem gevraagd zouden hebben. Zo weet verzoeker niet met hoeveel zij waren en slaagt hij er niet in enige specifieke informatie omtrent deze personen te geven (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 14). Ook stelt hij dat hij wel naar deze personen heeft geïnformeerd bij zijn vrienden, maar dat niemand wist wie ze zijn (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet meer informatie heeft omtrent de personen die zich over hem kwamen bevragen en waarvan hij vermoedt dat zij te maken hebben met de aanslag die op zijn winkel is gepleegd. Indien er daadwerkelijk een aanslag op de winkel werd gepleegd en verzoeker te weten kwam dat er personen zich over hem hadden bevraged, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij toch enige inspanning zou doen om wat meer gegevens omtrent deze personen te weten te komen. Wanneer aan verzoeker vervolgens gevraagd wordt wat hij gedaan heeft om meer over de daders te weten te komen stelt hij echter dat hij niets gedaan heeft en dat zijn vrienden slechts vermoeden dat het om de personen gaat die naar hem kwamen vragen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 15). Dat verzoeker desbetreffend niet meer inspanningen heeft geleverd doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker verklaarde overigens dat hij enkel in de periode dat hij verlof had in de winkel aanwezig was (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 7). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij de dag van de aanslag zelf thuis was en dat zijn appartement zich in hetzelfde complex als zijn winkel bevond (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is dan ook niet aannemelijk dat indien Al Qaeda het werkelijk op verzoeker gemunt had en zij zich dikwijls omtrent verzoeker kwamen bevragen, zij de aanslag zouden uitvoeren op de winkel waar verzoeker slechts sporadisch aanwezig was en niet op zijn appartement. Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat hij in de weken na deze aanslag tot zijn vertrek geen problemen meer heeft gekend met Al Qaeda, hoewel hij bleef werken in het Ashraf kamp en in zijn appartement bleef wonen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 2, 7, 14, 15, 16).

Wat betreft zijn arrestatie naar aanleiding van zijn werkzaamheid in het Ashraf kamp merkt de Raad op dat verzoeker stelt dat hij slechts vrijkwam na het betalen van een som geld en op voorwaarde dat hij zou meewerken met de politie om mensen die betogen aan te geven. De mensen die hem arresteerden zouden af en toe naar hem toekomen om namen te vragen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 12-13). De vaststelling dat er niemand meer naar hem is komen vragen bij zijn moeder of zus ondermijnt dan ook het relaas (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 16). De Raad stelt overigens vast dat verzoeker schijnbaar onverschillig is over wat er na zijn vertrek uit Irak nog gebeurd is. Zo heeft hij niet meer geïnformeerd bij familie of mensen uit de buurt of de politie nog naar hem is komen vragen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 13), heeft hij niet bij collega's geïnformeerd of zij gelijkaardige problemen hadden (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 15) en heeft hij geen contact meer opgenomen met vrienden of collega's die meer over zijn situatie konden weten (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 16). Een dergelijke lethargische houding wijst op een gebrek aan interesse en doet dan ook afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees.

3.3. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De volmacht voor aanhouding en onderzoek die verzoeker neerlegt heeft bijgevolg geen enkele bewijswaarde. De Raad merkt overigens op dat het een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen

bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De door verzoeker neergelegde informatie uit het administratief dossier met betrekking tot de rangen in het Iraakse leger bevestigen slechts zijn verklaring dat een eerste luitenant twee sterren heeft. Dit doet echter geen afbreuk aan de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn asielaansluiting.

3.4. Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielaansluiting. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB): "Irak", "De actuele veiligheidssituatie in Irak-Diyala/Salahaddin" van 28 maart 2012) en uit de aan de verweernota toegevoegde updates (Chronologie Irak 2012/4 d.d. 19 april 2012 en Chronologie Irak 2012/5 d.d. 21 juni 2012) blijkt dat hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Diyala in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Diyala dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit deze analyse van de veiligheidssituatie in Diyala blijkt dat het geweld duidelijk geconcentreerd is rond Baquba, de hoofdstad van de provincie en de stad Kanaan en de betwiste gebieden, nl. de steden Jalawla, Sadiya en Sharaban. Eind 2010 begin 2011 vonden er een reeks zelfmoordaanslagen en gewapende aanvallen plaats tegen veiligheidsscheckpoints, er worden zware aanslagen gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de provincie. De provincie Diyala lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. overheidsgebouwen, gebouwen van de veiligheidsdiensten, politiediensten, het leger en de gebouwen van de provinciale diensten. Ook sjiitische doelwitten worden gevisieerd. Slachtoffers van het geweld zijn vooral politiemannen, Iraakse soldaten, Peshmerga, sjiitische gelovigen, leden van de Sahwa en hooggeplaatste figuren (leiders van de 'Awakening Councils, leiders van lokale en provinciale overheden en hooggeplaatste Koerden) (SRB, p. 11-12-16-17). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Diyala is niet aanhoudend en doelgericht.

Het ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst en uit citeert dateert van 29 oktober 2010 en is dan ook niet bij machte om afbreuk te doen aan de actuele informatie uit voormelde SRB van 28 maart 2012.

Verzoeker verwijst tevens naar en citeert uit de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012. Ook deze informatie doet geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen zoals opgenomen in voormelde informatie van de SRB, doch ondersteunt de actuele vaststelling dat het geweld in Diyala in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Voormelde vaststellingen worden overigens bevestigd in de updates van de veiligheidssituatie in Irak die door de verwerende partij aan de verweernota werden toegevoegd (Chronologie Irak 2012/4 d.d. 19 april 2012 en Chronologie Irak 2012/5 d.d. 21 juni 2012).

3.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF